

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 119/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Jarabica, s. r. o., Kutlíkova 17, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4T/30/2021 z 1. marca 2022 a uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/44/2022 z 10. novembra 2022 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/65/2025 z 26. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 a „spravodlivý proces“ podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami trestných súdov o proti nemu podanej obžalobe, o jeho odvolaní a jeho dovolaní.

II.

2. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu nebezpečného prenasledovania, ktorého sa dopustil tak, že od 3. októbra 2019 do 1. apríla 2020 obťažoval manželku (poškodenú), s ktorou bol v rozvodom konaní a v konflikte o úpravu práv a povinností k ich dieťaťu. Tohto obťažovania sa mal dopustiť tak, že tri-štyrikrát do týždňa sa pohyboval okolo rodinného domu, do ktorého sa poškodená odsťahovala z ich posledného spoločného bydliska, chodieval tam po záhrade, a keď poškodenú uvidel, vyhrážal sa jej, sedával v aute pred domom, autom sa vozieval okolo domu, vyklepkával na okno tohto domu a poškodenej písal správy, v ktorých jej vulgárne nadával a urážal ju. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody na osem mesiacov, ktorý bol odložený na skúšobnú dobu dva roky.

3. Okresný súd považoval spáchanie skutku za preukázané z výpovede poškodenej, jej staršieho syna (proti ktorému sa mal sťažovateľ podľa skoršej obžaloby dopustiť prečinu ublíženia na zdraví), svedkyne (známej poškodenej, ktorej sa poškodená zdôverovala) a elektronickej komunikácie poškodenej so sťažovateľom. Okresný súd k sťažovateľom predloženej sms komunikácii, ktorá podľa sťažovateľa preukazovala, že komunikáciu iniciovala poškodená, uviedol, že to nevyvracia komunikáciu sťažovateľa s poškodenou inými formami elektronickej komunikácie.

4. Odvolanie sťažovateľa bolo uznesením krajského súdu ako nedôvodné zamietnuté. Krajský súd poukázal na dôkazy, z ktorých vychádzal okresný súd, a uviedol, že o správnosti skutkových zistení nepochybuje, keďže zodpovedajú vykonaným dôkazom. Odkázal na odôvodnenie rozsudku okresného súdu s tým, že nie je dôvod reagovať na všetky odvolacie argumenty, ak sa s nimi pri hodnotení dôkazov vysporiadal okresný súd. Krajský súd uzavrel, že spôsoby konania sťažovateľa v súhrne napĺňajú skutkovú podstatu prečinu, čo potvrdzujú dlhodobá a hlboko narušené vzťahy s poškodenou (sledovanie, vyhrážanie, zasahovanie do jej súkromného života, neustále kontrolovanie, obťažovanie elektronickej komunikáciou a rôzne konfliktné situácie).

5. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ v septembri 2025 dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom) a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne právne posúdenie skutku). Namietol, že uznesenie krajského súdu nezodpovedá ústavným požiadavkám riadneho odôvodnenia, keďže krajský súd len skonštatoval správnosť rozhodnutia okresného súdu bez vysporiadania sa s jeho námietkami. Sťažovateľ poukázal na nevierohodnosť výpovedí poškodenej s ohľadom na posudok a výsluch znalkyne z rodinnoprávneho konania z marca 2025 a uznesenie krajského súdu v inej trestnej veci z roku 2023.

6. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol. K dovolaciemu dôvodu porušenia práva na obhajobu zdôraznil, že ho nemožno odvíjať od vnímania hodnotenia dôkazov sťažovateľom. Dospel k záveru, že rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré treba vnímať v jednote, sú riadne odôvodnené. Stotožnenie sa krajského súdu s hodnotením dôkazov okresným súdom nie je v rozpore s právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie. Najvyšší súd uzavrel, že námietka sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení uznesenia krajského súdu je neopodstatnená. Pri dovolacom dôvode nesprávneho právneho posúdenia najvyšší súd vychádzal z toho, že nemôže preskúmať správnosť skutkových zistení, no námietky sťažovateľa majú skutkový charakter. Napriek tomu uviedol, že skutok sťažovateľa bol právne správne posúdený ako prečin nebezpečného prenasledovania.

III.

7. Sťažovateľ zdôrazňuje, že jeho obhajoba spočívala v tom, že skutok sa nemohol stať tak, ako ho ustálil okresný súd. Skutok nebol preukázaný a malo sa postupovať podľa zásady v pochybnostiach v prospech obvineného. Sťažovateľ namieta argumentáciu okresného súdu ako nedostatočnú, keďže z neurčitých výpovedí a dojmov svedkov nebolo možné ustáliť okolnosti skutku. Podľa sťažovateľa je hodnotenie dôkazov nepreskúmateľné, keďže okresný súd sa nezaoberal okolnosťami jeho konania a konania poškodenej, hoci to namietol, a to viedlo k nahradeniu dokazovania nepreskúmateľnými hodnotiacimi úvahami. Je toho názoru, že skutkový záver o vine je prezentovaný ako výsledok „súhrnného hodnotenia okolností“, no bez identifikácie vzťahu medzi dôkazmi a právnymi závermi súdu. Opakuje námietku o porušení zásady

v pochybnostiach v prospech obvineného, keďže v jeho veci absentoval preskúmateľný dôkazný proces tak, aby boli odstránené rozumné pochybnosti, ktoré z vykonaného dokazovania objektívne vyplývali.

8. Sťažovateľ zdôrazňuje, že v odvolaní uplatnil konkrétne, vecné a právne námietky, ktoré nesmerovali k opakovaniu obhajoby, ale k poukazu na zásadné nedostatky rozhodnutia okresného súdu týkajúce sa hodnotenia dôkazov, absencie odstránenia pochybností o vine a logickej konzistentnosti skutkových záverov. Krajský súd sa však obmedzil len na všeobecné konštatovanie správnosti skutkových a právnych záverov okresného súdu, čím odvolanie stratilo revíziu funkciu, keďže nebolo predmetom individuálneho a odôvodneného posúdenia. Šlo len o formálne potvrdenie rozsudku okresného súdu bez skutočného preskúmania jeho správnosti.

9. Sťažovateľ zdôrazňuje, že dovolaním sa snažil napraviť procesné pochybenia súdov, nepolemizoval so skutkovými zisteniami a namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia, ignorovanie jeho argumentov a to, že bol odsúdený napriek rozumným pochybnostiam o vine. Zastáva názor, že najvyšší súd sa nezaoberal otázkou, či rozhodnutia okresného a krajského súdu vykazujú znaky arbitrárnosti. Podľa sťažovateľa odmietnutím dovolania zostala bez odpovede otázka ústavnej súladnosti konania a dovolanie nenaplnilo funkciu prostriedku nápravy ochrany základných práv. Sťažovateľ zdôrazňuje, že v jeho veci nejde o nesúhlas so skutkovými závermi súdov a ani o snahu nahradiť hodnotenie dôkazov vlastnou úvahou. Ide mu o dodržanie ústavných požiadaviek spravodlivého procesu. Je toho názoru, že k porušeniu základných práv došlo postupne v rámci systému všeobecného súdnictva.

10. Sťažovateľ uzaviera, že okresný súd dospel k odsudzujúcemu záveru bez toho, aby z jeho rozhodnutia vyplývalo preskúmateľné odstránenie rozumných pochybností o vine, krajský súd sa s rozhodujúcimi odvolacími námietkami nevysporiadal individuálne a najvyšší súd neposkytol nápravu namietaných pochybení a dovolanie odmietol bez posúdenia, či predchádzajúce konanie nevykazuje znaky porušenia základných práv. Podľa sťažovateľa pri hodnotení dôkazov a jeho tvrdení nebolo zachované jeho základné právo na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Výpovede poškodenej napriek ich subjektívnemu charakteru, nepresnostiam a absencii priameho potvrdenia inými dôkazmi boli akceptované ako základ skutkových zistení. Podľa sťažovateľa jeho argumenty boli odmietnuté bez vecnej analýzy a boli rozpustené vo všeobecných hodnotiacich záveroch. To podľa sťažovateľa viedlo k tomu, že nemal rovnakú procesnú možnosť presadiť svoje argumenty ako druhá strana konania.

IV.

11. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu (omylom jeho kópia nebola priložená k ústavnej sťažnosti, no je zverejnené) bol na jeho odvolanie príslušný rozhodnúť krajský súd. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom krajského súdu bol na jeho dovolanie príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Ústavná sťažnosť je tak proti rozsudkom okresného a krajského súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

12. K odmietnutiu ústavnej sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu treba osobitne uviesť, že sťažovateľ nenamieta, že by k porušeniu jeho práv došlo v dôsledku toho, že by skutkové závery krajského súdu boli zjavne mylné. Argumentácia sťažovateľa sa výslovne obmedzuje len na to, že krajský súd rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. K tomu treba uviesť, že takýto postup sám osebe nemusí predstavovať porušenie ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. To, či takýmto postupom došlo k porušeniu ústavných práv, závisí od toho, či sťažovateľ v odvolaní opakuje svoje obhajobné tvrdenia z konania na okresnom súde alebo v jeho odvolaní sú obsiahnuté nové námietky vo vzťahu k záverom okresného súdu.

13. Nielen z ústavnej sťažnosti, no predovšetkým z dovolania sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu nevyplýva, s ktorými jeho odvolacími námietkami sa krajský súd nevyrovnal. Sťažovateľ v dovolaní tvrdil, že v odvolaní uviedol nové a konkrétne námietky o nesprávnom právnom posúdení skutku, nedostatočnom a vnútorne rozpornom odôvodnení rozsudku okresného súdu a nepreskúmateľnosti skutkových zistení a hodnotenia dôkazov, pričom navrhol nové dôkazy, ktoré neboli vykonané. Z dovolania a ani z ústavnej sťažnosti však vôbec nevyplýva žiadna konkretizácia obsahu týchto námietok. Dovolanie sťažovateľa je rovnako heslovité ako jeho ústavná sťažnosť. V dovolaní je uvedená len neadresná námietka porušenia ústavných práv s citáciou dvoch rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva.

14. Z hľadiska ústavnej udržateľnosti uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí argumentačne strohého dovolania sťažovateľa je však podstatné, že sťažovateľ v dovolaní poukázal na dva dôkazy: posudok a výsluch znalkyne z rodinnoprávneho konania z marca 2025 a uznesenie krajského súdu v inej trestnej veci z roku 2023, v ktorých boli podľa neho uvedené závery o nedostatočnej vierohodnosti poškodenej. K tomu treba uviesť, že oba tieto „dôkazy“ sa objavili až po dovolaní namietanom rozhodnutí krajského súdu ešte z novembra 2022, a preto ich krajský súd nemohol zohľadniť pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa. Žiadne iné nedostatočne vyhodnotené tvrdenia či dôkazy sťažovateľa z jeho dovolania nevyplývajú. V tejto súvislosti je tak ústavne udržateľný záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa s odôvodnením, že na dovolanie nemožno preskúmať správnosť skutkových zistení. Námietky sťažovateľa zdôvodnené ďalšími, krajskému súdu, prirodzene, neznámi dôkazmi, totiž skutočne majú skutkový charakter, keďže smerujú k tomu, že okresný a krajský súd nemali mať za preukázaný skutok sťažovateľa.

15. Preto je vylúčené, že by namietaným uznesením najvyššieho súdu boli porušené ústavné práva sťažovateľa. Najvyšší súd rešpektoval svoju právomoc ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je jeho vecou určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, ak nie je svojvoľná či formalistická (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Prístup najvyššieho súdu v namietanom uznesení však nemožno hodnotiť ako formalistický alebo svojvoľný. Preto je ústavná sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu